

Hermann Lembke Friedrich Bernhardt Gehren von

Hermannus Lembke/ ... Ad Disputationem Inauguralem Quam Dn. Fridrich Bernhard von Gehren/ Rostochiens. De Sepultura Punitorum habebit ad diem XVIII huius Mens. Ianuar. Omnes omnium Ordinum Cives Academicos, Literatos & Literatorum Fautores amice & peramanter vocat & invitat

Rostochii: Kilius, 1672

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730738973>

Druck Freier Zugang

N^o. K. — 2 (130.)

20. Rehan, de expensis litium.
21. Rechenberg, an casus regio, ejus sit religio?
22. Chladenius, de juramento subjectionis, speciatimque in civi-
tum praestatis solito.
23. Quosner, de mutua conjugum successione.
24. Quosner, de executione rei judicatae.
25. Lynoyer, de femiplenis probationibus.
26. Perdes, explicatio et conciliatio L. IV. C. cum l. xxxi ff
de LL.
- 27^a Lemoye, de sepulture punitorum
27^b de privilegiis feminarum.
28. Calhous, de etridis.
29. Brocys, de Pomponio historiae romanae ignaro.
30. Wüdler, de origine et natura bonorum censuitorum.
31. Praus, tractatus juris emphyteutici.
32. Böhmer, de fundamentis generis juris parochialis.
33. Behm, consultatio jurid. super causa quodam usurario.
34. Nedemacher, de jure circa correctionem disciplinarem.
35. Wysel, de constituto possessoris.
36. Fremberg, de nuptiis.
37. Fremberg, de defensione necessaria.
38. Fremberg, de tutelis.
39. Fremberg, de furtis.
40. Wirth, de infanticidio.
41. Quether, de furtis.
42. Quosner, de successione legitima.
43. Quosner, de eo quod interest vulgo Interesse.
44. Quosner, de publicis judiciis, eorumque speciebus.

HERMANNUS

Leimbke / ^{27a}

I. U. D. & Cod. Profess.

FACULTATIS JURIDICÆ

In ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SENIOR,

& ad hunc Actum

DECANUS,

Suo & DNN. Collegarum nomine,

Ad

DISPUTATIONEM INAUGURALEM,

Quam

DN. FRIDRICH BERNHARD

von Gehren / Rostochiens.

DE

SEPULTURA PUNI-
TORUM

habebit ad diem XVIII hujus Mens. Januar.

Omnes omnium Ordinum Cives

Academicos, Literatos & Literatorum Fau-

tores amice & peramanter vocat & invitat,

ROSTOCHII,

Universitatis Tenogr. Anno 1672.

LECTORI SALUTEM.

Uo quasi sunt Reipublicæ fulcra: Præmia atque Pœnæ, quibus si non rite sustineatur, suâ mole eam ruere atq; plane collabascere necesse est. Cum ergo nostra Jurisprudencia Justitiam in negotia humana introducere, & per hoc, salutem ac felicitatem Reipublicæ, quæ post modum ad singulorum civium redundat utilitatem, omnibus modis promovere, satagat, bonos non solum metu pœnarum, sed etiam præmiorum exhortatione efficere studet. *l. 1. §. 1. ff. d. Justit. & jur.* Et quoniam Justitiæ munus est, suum cuiq; perpetuo ac constanter tribuere, *l. 10. ff. eod.* merito Eadē hominū scelera atq; fraudes, damnis, vinculis, ignominia, verberibus, exiliis & morte deniq; ipsâ multare; justam verò vitam ac honestum laborem honoribus, præmiis & splendore decorare docet, ut alii hoc ipso incitati eadē virtutis incedant viâ. Eleganter sane *Xenophon* prodidit: cætera quæq; animantia tribus rebus potissimum adduci ad obtemperandū, Cibo, si quæ fuerint abjectiora; aut Delinimento, si generosiora, veluti equi; aut Plagis, si contumaciora, velut asini: hominem autem, cum sit animal omnium generosissimum, non tam minis ac suppliciis cogi, quàm præmiis ad officium suum & honeste agendum invitari. Quamquam enim Boni virtutis amore bonitatem amplectantur & vitia fugiant, juxta illud *Horatii ad Quintum lib. 1. Epist. 16.*

Oderunt peccare boni virtutis amore,
Tu nihil admittes in te, formidine pœna.

imò Sapientibus viris ipsa virtus magnum per se præmium esse

esse censeatur, attamen quoniam bonorum magna semper
est raritas, frequenter autem homines ita nati & instituti
videantur, ut nec inter flagitiorum impunitates vivere, nec
de Republica bene mereri possint, nisi fructū aliquem spe-
rent bonæ suæ voluntatis, monente *Cicerone ad Attic. prom.*
de Republica et que præmiis & honoribus, quæ virtuti
sunt proposita, quam pœnis, quæ sceleribus, contineri li-
quido apparet. Confirmavit id non solum suis temporibus
Solonimò & Theophrastus, qui referente *Stobæo Sermon. 41*
percontati: quid magis ad Reipublicæ salutem prodesset
& quanam re communis hominum societas conservari o-
primè posset? responderunt: Si boni præmiis invitentur,
mali autem pœnis coercerentur. Sed etiam Imperatores no-
stri inculcarunt, dum in *l. ult. C. d. statuis & imagin. § 13. C.*
de Offic. Rect. Provinc. sanxerunt: virtutum præmia meren-
tibus tribui debere, & justissimos & vigilantissimos publicis
acclamationibus collaudari ab omnibus posse, ut iis hono-
ris auctiores proferantur processus, & contra injustos &
maleficos quærelarū vocibus accusandos esse, ut censuræ
imperialis vigor eos absumat. Imò non abludivit ab hac sen-
tentia Sacra Scriptura, quando exemplum adducit Summi
Legislatoris, qui in promulgatione Legis; promissionē præ-
miorum & comminationem pœnarum expressis jungit
verbis, ut boni per benigna promissa ad obedientiam in-
vitantur *Exod. 20. v. 5. 6. Et 1. Pet. c. 2. v. 14.* Principes &
Magistratus ad vindictam malefactorum, ad laudem verò bo-
norum à Deo missos esse docet. Sicut igitur Respublica be-
ne sese habet, ubi præmia & honores bene merentibus re-
cte distribuuntur, ita vice versâ ea maximopere laborat,
(2) ubi

*Senec
e vilescit
si honor
in d. in ab*

E

S

S

ubi boni ac fortes viri videre coguntur, se nulla præmia ob
suam virtutem sperare posse, sed alios potius sibi præferri,
qui, ex infima fæce vulgi oriundi, neq; virtute, neq; prudentiâ,
neq; ingenii solertiâ præditi sunt, vel ullis in Republica
cam meritits clari habentur, idq; fieri vel ob solam Principum
gratiam, quæ quandoq; etiam in indignos cadit, vel
ob vilissimam emptionem, dum nempe officia & honores
quasi in officina tabernaria mercatorum, publice venduntur.
Quibus certè malis nullum in Republica gravius excogitari
potest, cum nec graviores morus, nec frequentiores
eversiones & concussiones, quàm exinde contingant. Oritur
inde odium, ex odio contemptus, ex contemptu contentio,
ex contentione seditio, & ex hac tandem ipsa Republicæ
ruina. Ad Pœnas quod attinet, earum quoq; irrogatio
Republicæ non minus utilis est, ac necessaria. Primum enim
dignitas autoritasq; Magistratus per eam conservatur,
quæ alias vilesceret, nisi animadvertetur in facinerosos
arg. l. 10. ff. de offic. Præs. Deinde fontes & delinquentes
hoc modo castigantur & emendantur, quò pœnitentiâ ducti,
cautius mercari discant, à delictis imposteum abstineant,
nec iterum peccent; qui enim virtutis amore aut timore
Dei, à scelere abduci nequeunt, eos correctionis saltem
medicina compellat & disciplinæ severitas coërceat. *c. 7. ibi Clerici. X. d. Election. l. un. C. d. emend. propinq.* Imò cæteri à
similibus peccatis metu pœnæ statutz deterrentur, & meliores
redduntur, cum pœnarum fructus omnium maximus
pertineat ad exemplum, & supplicium unius, metus & salus
sit multorum *l. i. in pr. C. ad L. Jul. repetund. l. 4. C. si serv. export. ven.* Quid quod? obtinetur & conservatur
tranquillitas publica, quando homines mali conqui-
runtur

runtur & condignè plectuntur l. 3. ff. de offic. Praef. Sicut namq; in corpore humano, monente Cic. Philip. 8 si quid & hujusmodi, quod reliquo corpori noceat, illud uri atq; secari debet, ut membrorum aliquid potius, quam totum corpus pereat: ita in Reipublicæ corpore, quidquid est pestiferum, amputari debet, ut, sublato malo, reliquum sit saluum. Accedit quod solatium aliquod offensis vel etiam eorum cognatis atque propinquis afferatur, si videant adversarium nocentem condigno supplicio affici, cum aliàs forte non quiescerent, sed proprio ausu se suosq; ipsimet, non sine Reipubl. incommodo, vindicarent. l. 28. §. 15. ff. de pœn. Varia autem sunt pœnarum genera, quæ tamen, auctore Carpzov. Prax. Crim. part. 3. quæst. 128. 129. & 130. moribus hodiernis, ad tria membra referri possunt. Primo loco quædam pœnæ sunt capitales, quæ vitam hominis adimunt, & dicuntur ultima supplicia, ut sunt: Decollatio, Suspendio, Rotâ confusio, Suffocatio, Combustio, Dissectio retin quatuor partes. Secundo loco quædam non sunt capitales, sed solum corporis afflictivæ, quæ quidem corpora inferuntur, vitam tamen non adimunt, quales sunt: Fustigatio, Abscisio membri corporis, ut puta manus vel digitorum, Damnatio ad triremes, metallum vel opus aliud publicum. Tertiò pœnæ quædam sunt civiles, quæ nec vitam adimunt, nec corpori directè inferuntur, cujus generis sunt: Multa pecuniaria, Carcer & Relegatio. Quemadmodum autem uni modulo omnes aptare velle calceos per absurdum est: ita quoq; hæc pœnæ non promiscuè infligi debent, sed habitâ delicti qualitate & exactè consideratâ ejus circumstantiâ, quæ nam cuique convenient, optimè & sollicitè prospiciendum, ne leviores pœnæ gravioribus delictis, aut vice versâ, levioribus delictis graviores pœnæ imponantur. Exigit quippe hoc Justitiæ ratio & æqualitas, ut pœna semper respondeat delicto ei; commensuretur. c. non afferamus. caus. 24. quæst. 1. l. 8. C. ad L. Jul. de v. publ. Perspiciendum ergò Judicanti, ne quid aut durius, aut mitius constituat, quàm causa deposcit: nec enim aut severitatis aut clementiæ gloria affectanda est: Sed perpenso iudicio, prout quæq; res expostulat, statuendum est, ut optimè monet *Justus Marcianus* in l. n. ff. de pœnis. Planè interdum magis expedit Severitatem Clementiâ temperare, & ad misericordiam, potius, quàm rigorem nimium deflectere, quotiens nempe causæ, temporis & personæ ratio atque circumstantia id admittit, imò sine

) (3

publico

publico detrimento fieri potest. *Recess. Imper. Spirens. de Anno 1526. §. 8*
Quanquam enim Leges oporteat quidem constitui rigidas, pœnæ ta-
men Legibus aliquando exigendæ mitiores. Hinc molliendas potius,
ait *Herzog. in l. 42. ff. de pœn.* quàm exasperandas interpretatione pœ-
nas. Satius quoq; est impunitum relinquere facinus nocentis, quàm
innocentem damnare *l. 5. pr. ff. de pœn.* Proinde hi, qui indulgentiam
pœnarum rigidè impugnant, omnem licentiam parcendi iudici dene-
gantes, & rigorem exequendi semper postulantes, contra dictamen
Christianæ caritatis peccare videntur. Sanè quotquot vivimus ho-
mines in hoc universo, quotidie Summam Dei Majestatem, variis pec-
catis, quæ infinitam ejus merentur pœnam & vindictam, offendimus;
& tamen nemo nostrum est, qui, postquam peccaverit, & jam flagellis
Dei arctari & vinci consideraverit, non recurrat ad immensam ejus
clementiam, sibi que condonari velit: & ipse omnipotens Deus liben-
ter quoque pœnitentiam nostram suscipit, multa delinquentibus
multa remittit, & suo iudicio hoc quod erravimus abscondit *can. A-*
pud. caus. 32. quest. 1. quo etiam nomine maximè in Sacris Literis lauda-
tur. *Exod. 34. v. 6 & 7. Ps. 86. v. 15. & Ps. 103. v. 8. Deut. 5. v. 9.* Si ergo
Deus benignus est, quid ni etiam Justitiæ Sacerdotes tales esse
studeant, ubi enim Paterfamilias largus est, dispensator ejus non de-
bet esse tenax. Et proinde, etiamsi erreretur, si modica pœna impona-
tur, melius tamen est, propter misericordiam rationem reddere, quàm
propter crudelitatem *c. Alligant. caus. 26. quest. 7.* Sed in hoc negotio
magnâ circumspectione & prudentiâ opus est. Non enim iudex sibi
misericordiam & clementiam ex proprio cerebro fingere potest, sed
ea debet proficisci ex rectæ rationis iudicio, quod leges & utilitatem
Reipublicæ pro norma habet. Ex ficta quippe clementia & capite suo
velle procedere non solum periculosum, sed etiam temerarium & le-
vitas est plenissimum. Semper, ait *Cicero pro Flacc.* graves & sapien-
tes iudices in iudicandis rebus, quid utilitas Civitatis, quid commu-
nis salus, quid Reipublicæ tempora poscerent, cogitare debent. Un-
de si videt Magistratus lenitatem pœnæ & facilitatem veniæ, liberio-
rem peccandi licentiam afferre, non adhibere debet Clementiam, sed
potius Severitatem, neque pœnam facile remittere aut mitigare, a-
liquin vitia augentur, quod Reipublicæ damnosum, neq; ferendum.
Igitur aliquandò evenit, ut aliquorum maleficiorum supplicia ex-

cerben

cerbentur, quotiens nimirum multis personis grassantibus exemplo
opus est *l. 16. §. ult. ff. d. pœn.* aut ipsum delictum est gravissimum. Un-
de interdum Reus ad pœnam mortis condemnatus, corio imponitur
& ad locum supplicii ab equo per vias & plateas, non absque ingenti
omnium membrorum cruciatu, vi quasi rapitur. *Ordinat. Crimin. art.*
193. Interdum rei ad rotam condemnati, crura & brachia rotâ prius
franguntur, quàm ipsum cor & caput contundatur. Interdum quo-
que Reus jam jam rota contundendus, vehiculo impositus ad desti-
natum executioni peragenda locum ducitur, & forcipibus candenti-
bus adurit. *Ord. Crim. art. 194.* Imò quanquam pœna in defun-
ctum constitui nequeat, *l. 20. ff. de pœn.* interdum tamen ea etiam post
mortem extenditur, dum cadavera Reorum vel rotæ, factâ executione-
ne, affiguntur & imponuntur, vel aliàs sepulturâ privantur, quo
nempe recordatione istius pœnæ à delinquendo cæteri facilius absti-
neant & metu cognitæ & horrendæ pœnæ deterreantur, ne in mores
tandem abeant maleficia. Quam posteriorem materiam *Prænobilitatis*
atq; Clarissimus DN. FRIDERICUS BERNHARDUS von Gehren/
J. U. Candidatus florentissimus ductu *l. II. C. d. Relig. & sumpt. funer.* ul-
terius deduxit & optimè elaboravit in Disputatione hac sua Inaugu-
rali, quam pro summis in utroque jure honoribus, quos sedulo la-
bore promeruit, consequendis, publico jurisprudentum examini
submittit & inscripsit de SEPULTURA PUNITORUM. Natales &
vitam ante actam Laudati Dni Candidati quod concernit, natus il-
le est Rostochii Anno M. DC. XLIII. Patre Viro Nobilissimo atque
Consultissimo DN. REINHOLDO von Gehren/ *J. U. D. & Syndico*
ejusdem Civitatis meritissimo. Matre ANNA Siebrandes/ Fœ-
mina omni virtutum decore Spectatissimâ. Cumque à primis statim
annis ductu privatorum Præceptorum, nempe DN. JOHANNIS
FAUSTII, S. S. Theologiæ Doctoris & Professoris nunc Ordinarii in
Argentoratensi Academia, DN. Lic. HELWIGII, & M. CAROLI
SCHRÖDERI, nec non procedente tempore, DN. M. HEINRICI
DRINGENBERGII, Linguae Hebraicæ & Cateches. Profess. Celeber-
rimi, Collegæ nostri honoratissimi, humanioribus literis initiatus
esset, Anno M. DC. LIX. ad Academiam Juliam missus est, in qua
cum per anni spatium vixisset, Hassiam petens Marpurgi Cattorum
substitit, ibidemque sub Viro Excellentiss. DN. HERMANNO
DUISIN.

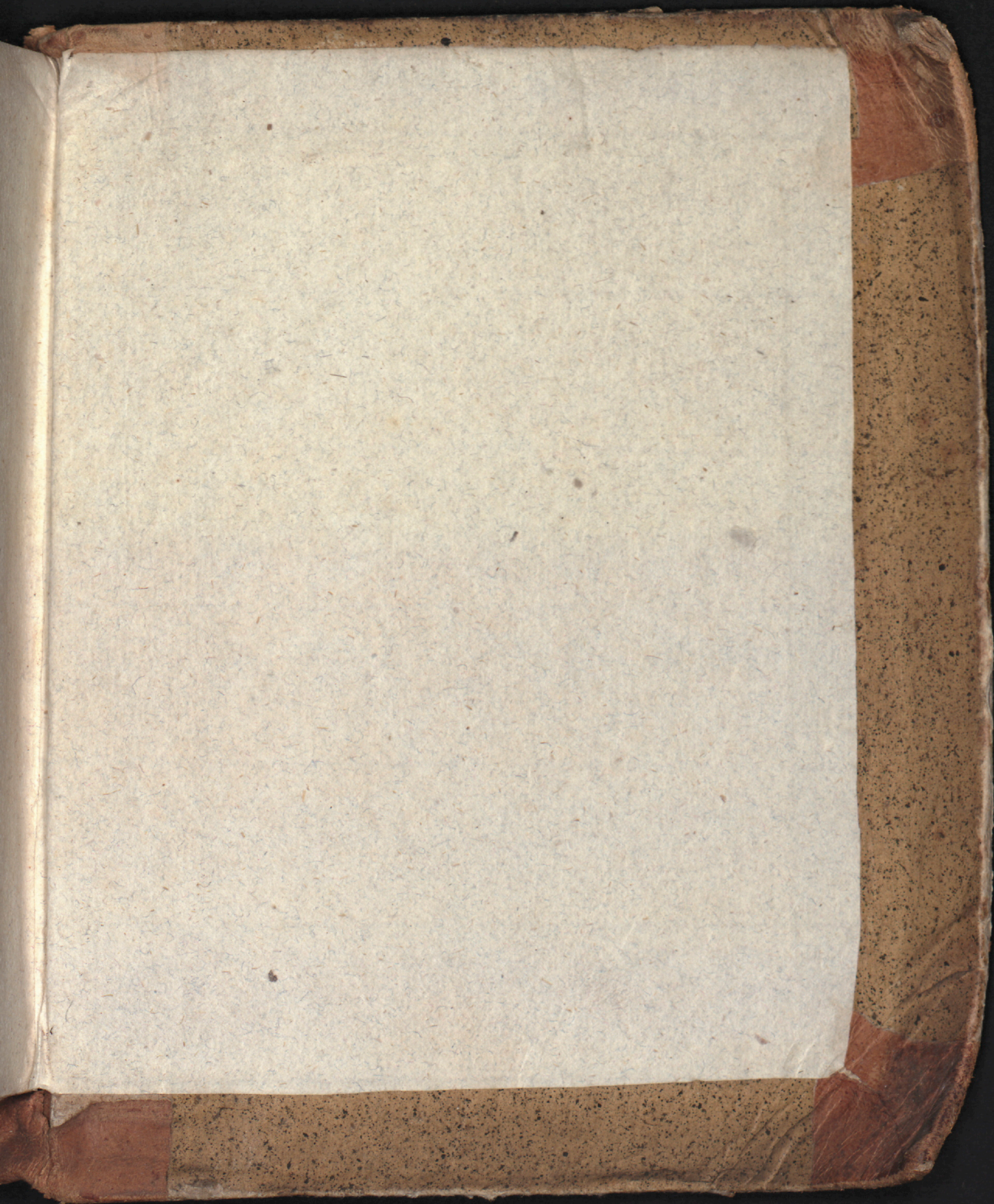
DUISINGIO, J. U. D. & tum temporis Politices Profes. Disputatio-
nem Politicam DE SOCIETATIBUS SIMPLICIBUS publico eru-
ditorum examini subjecit. Inde se contulit in Academiam Argento-
ratensem, captam disciplinæ Practicæ nec non juris Civilis telam au-
spicio DN. D. REBHANI & DN. BOECLERI, Amplissimis atque Ex-
cellentissimis prædictæ Academiæ Professoribus continuaturus. Hinc
Patriam reversus informatione & publicâ & privatâ Amplissimorum
Dominorum Professorum hujus Universitatis usus est. Sed cum Ge-
nerosissimus DN. BURCHART. MULLER de LÜHNEN. REGIS
SUECIÆ GENERALIS, eum Ephorum suorum Filiorum constitu-
eret, illis postmodum in itinere tum per utramque Belgii partem,
tam eam quæ unitis Provinciis, quam quæ Regi Hispaniæ parer, tum
per Galliam & nobiliores Germaniæ provincias adfuit. Prædictos
Dominos MULLEROS de LÜHNEN, Ipso postquam reduxerat, impe-
ratorâ ab ipsorum Domino Parente veniâ, non diu Rostochii commo-
ratus Daniam petiit, inque Regia urbe per semestre & quod excur-
rit, spatium subsistit. Redux tandem factus, Legalem terminum
absoluturus, jussu suasque eorum, quorum auctoritas multum a-
pud eum valet, nomen suum Amplissimæ nostræ Facultati
professus est, obtinuitque ut non solum ad privatum, sed & eò
summâ cum laude superatò, ad Publicum hocce admitteretur Exa-
men. Quod cum, Deo volente, ad diem XVIII. Januar. sit habendum,
Magnificum Dominum RECTOREM, Admodum Reve-
rendos, Amplissimos, Consultissimos, Experientissimos,
Clarissimos, Præstantissimos Dnos Professores, Doctores,
Licentiatos, Mysteriorum Dei Dispensatores, Linguarum
ac artium Magistros, Studiosæ Juventutis Coronam, o-
mnesque Literatos & Literatorum Fautores
amicè ac sedulo invitatos & ro-
gatos volo.

P. P. sub Sigillo Facultatis die 7. Januarii
Anno M. DC. LXXII.

45. Reusner, de jure venandi.
46. Reuther, de dominio.
47. Reuther, de instrumentis sive literariis documentis.
48. Reiter, de operis sui nunciatione.
49. Reiter, de emptione et venditione.
50. Preimberg, quaestiones juris civilis et feudalis.

fēcus atq; tutor rerum & facultatum
tionem facit, dominus est; proinde
ad studia ministrare potest suapte,
modò prodigalitatē non arguatur
proficiat. Proinde non liberis, sed
debet, qui sumptus liberaliores & e
strarunt, *arg. c. damnū. 86. de R. J. in
l. 203. d. R. J.* Et collatio cessabit, quat
des debitā paternā substātiæ portio
fraudari videantur, & inæqualitas
quæ ut evitetur, vel ea sint confer
nulli collationis oneri fuissent ob
de collat. Non inæqualitatis objecta
est, cum ab æqualitate sæpius jura
& exorbitent, maximè circa casus, c
sim leges collationem imperavere.
in quos expensæ studiorum largior
præ liberis cæteris præcipuum con
bent, sed in studia eas insumserunt,
mis, nullā tamen suā, sed parentum
nistrarunt, proindeq; arbitrato bene
nem cogi nequeunt. *d. l. hic titulus. 1.
2. §. de illis, 2. ff. de collat.* Fatemur tamen
dere, ut si quid in unius filiorum stu
expensum fuerit, cæteris hoc nomi
fatio fiat; maximè cum filio, qui ma
gali sumptu vivere debuisset, quæ
patio imputari possit. *arg. l. si igitur*

Sunt, qui limitationem octavarum
studiorum gratiā subministratos
habere nequeat, si ob istos paternā
ciasset, etiam sine juramento. *Jas.*

eroga
ampt
uerit,
studiis
nocere
mini
et. eod.
phere
do de
beros;
lioqui
pr. C.
e pot
ecedāt
xpres
; filij,
nihil
ut ha
sè ni
ubmi
llatio
3. l. cum
tē sua
eratus
ropen
& fru
artici
ut filij
cipuos
renun
d locum.
7.3.

